WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)

z dnia 10 września 2008 r.*

W sprawie T-370/05

Republika Francuska, początkowo reprezentowana przez G. de Bergues'a oraz A. Colomb, a następnie przez G. de Bergues'a oraz A.L. During, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Nolina, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/579/WE z dnia 20 lipca 2005 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 199, s. 84) w zakresie, w jakim decyzja ta wyłącza z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki z tytułu korekty powierzchni określonej jako kwalifikująca się w ramach pomocy na restrukturyzację i przekształcenie winnic w latach budżetowych 2001–2003,

* Język postępowania: francuski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),

w składzie: O. Czúcz, prezes, J.D. Cooke i I. Labucka (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 maja 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103) stanowi podstawowe uregulowanie dotyczące finansowania wspólnej polityki rolnej (WPR) w zakresie wydatków ponoszonych od dnia 1 stycznia 2000 r.

2 Artykuł 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999 stanowi:

„Komisja podejmuje decyzję o wykluczeniu wydatków z finansowania wspólnotowego określonego w art. 2 i 3, jeśli stwierdzi, że wydatki te nie zostały dokonane zgodnie z przepisami Wspólnoty.

Przed podjęciem decyzji o odmowie finansowania, wyniki kontroli przeprowadzonych przez Komisję i odpowiedzi zainteresowanego państwa członkowskiego są przedmiotem pisemnej notyfikacji, po której obydwie strony dołożą starań w celu osiągnięcia porozumienia co do działań, jakie należy podjąć.

W przypadku gdy porozumienie nie zostało osiągnięte, państwo członkowskie może zwrócić się o rozpoczęcie procedury mediacyjnej pomiędzy odpowiednimi stanowiskami w okresie czterech miesięcy; jej wyniki przedstawia się w sprawozdaniu wysyłanym do Komisji i rozpatrywanym przez nią przed podjęciem decyzji o odmowie finansowania.

Komisja dokonuje oszacowania kwot, które mają być wykluczone z uwzględnieniem w szczególności stwierdzonego stopnia niezgodności. Komisja uwzględnia naturę i wagę naruszenia przepisów oraz stratę finansową poniesioną przez Wspólnotę […]”.

3 Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 158, s. 6) stanowi:

„1. W przypadku gdy w wyniku dochodzenia Komisja uznaje, że wydatki nie zostały dokonane zgodnie z regułami wspólnotowymi, powiadamia ona zainteresowane państwo członkowskie o wynikach swojej kontroli i określa środki naprawcze, które należy podjąć w celu zagwarantowania przestrzegania tych zasad w przyszłości.

Informacja odnosi się do niniejszego rozporządzenia. Państwo członkowskie przekazuje swoją odpowiedź w terminie dwóch miesięcy, a Komisja może odpowiednio zmienić swoje stanowisko. W uzasadnionych przypadkach Komisja może przedłużyć dopuszczalny termin na udzielenie odpowiedzi.

Po wygaśnięciu terminu na udzielenie odpowiedzi Komisja zaprasza państwo członkowskie na dwustronne rozmowy, podczas których strony usiłują doprowadzić do porozumienia co do środków, które mają zostać przedsięwzięte, jak również w sprawie oceny wagi naruszenia i straty finansowej poniesionej przez Wspólnotę Europejską. Po rozmowach i po upływie wszelkich wyznaczonych przez Komisję terminów następujących po tych rozmowach, po konsultacji z państwem członkowskim w sprawie dostarczenia dodatkowych informacji lub, w przypadku gdy państwo członkowskie nie przyjmuje zaproszenia w terminie wyznaczonym przez Komisję, po upływie tego terminu, Komisja oficjalnie powiadamia państwo członkowskie o swoich wnioskach, powołując się na decyzję Komisji 94/442/WE. Bez uszczerbku dla przepisów akapitu czwartego niniejszego ustępu informacja ta zawiera ocenę wszystkich wydatków, które Komisja zamierza wykluczyć na podstawie art. 5 ust. 2 [lit.] c) rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Państwo członkowskie powiadamia Komisję w możliwie najkrótszym terminie o środkach naprawczych przyjętych w celu zapewnienia zgodności z regułami wspólnotowymi i o ich dacie wejścia w życie. Komisja przyjmuje w danym przypadku jedną [decyzję] lub więcej decyzji na mocy art. 5 ust. 2 [lit.] c) rozporządzenia (EWG) nr 729/70 w celu wyłączenia wydatków dokonanych w sposób niezgodny z regułami wspólnotowymi, do daty wejścia w życie środków korygujących”.

4 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (Dz.U. L 179, s. 1, sprostowanie w Dz.U. L 271, s. 47) przewiduje mianowicie:

„Artykuł 11

1. Niniejszym przyjęty zostaje system restrukturyzacji i przekształcania winnic.

2. Celem tego systemu jest dostosowanie produkcji do zapotrzebowania rynku.

3. System będzie obejmował jeden środek lub więcej środków z poniżej wymienionych:

a) różnorodne przekształcenie, włączywszy przekształcenie w drodze przeszczepiania;

b) przeniesienie winnicy;

c) poprawa zarządzania winnicą i stosowanymi technikami odnoszącymi się do przedmiotu systemu.

System nie będzie obejmował zwykłego odświeżenia winnic, których naturalne życie ma się ku końcowi.

[…]

Artykuł 13

1. Pomoc na restrukturyzację i przekształcenie będzie przyznawana tylko w odniesieniu do planów, które zostały przygotowane i tam, gdzie to konieczne i zatwierdzone przez państwo członkowskie. Pomoc przyjmie następujące formy:

a) odszkodowania dla producentów za utratę dochodów spowodowaną wdrożeniem planu;

oraz

b) udział w kosztach restrukturyzacji i przekształcenia.

2. Odszkodowania dla producentów za utratę dochodów mogą przybrać jedną z następujących form:

a) niezależnie od przepisów rozdziału I niniejszego tytułu udzielenie zgody na współistnienie starych i nowych winorośli przez określony czas, który nie może być dłuższy niż 3 lata;

lub

b) odszkodowanie, które będzie finansowane przez Wspólnotę.

3. Udział Wspólnoty w kosztach restrukturyzacji i przekształcenia nie może przekroczyć 50% tych kosztów. Jednakże w regionach klasyfikowanych jako Cel 1 zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. określającym ogólne przepisy dotyczące Funduszy Strukturalnych, udział Wspólnoty w kosztach restrukturyzacji i przekształcenia nie może przekroczyć 75% tych kosztów. Bez uszczerbku dla zastosowania art. 14 ust. 4, państwa członkowskie nie muszą pokrywać kosztów w obydwu wspomnianych powyżej przypadkach.

[…]

Artykuł 15

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 75.

Zasady te w szczególności mogą obejmować:

a) minimalną powierzchnię winnicy, której to dotyczy;

b) przepisy regulujące wykorzystanie prawa ponownego sadzenia oraz nowego sadzenia wynikające z wdrożenia planów pomocy [materialnej i skierowanej do młodych rolników, w ramach wdrażania programów];

c) przepisy, których celem jest zapobieżenie wzrostowi potencjału produkcyjnego powstającego wskutek zastosowania niniejszego rozdziału;

d) maksymalną wysokość kwoty pomocy udzielanej na jeden hektar".

5 Artykuł 13 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1227/2000 z dnia 31 maja 2000 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, w odniesieniu do potencjału produkcyjnego (Dz.U. L 143, s. 1), stanowi w szczególności, co następuje:

„1. Właściwe władze państw członkowskich zobowiązane są ustanowić minimalną powierzchnię gruntu, która może zostać zakwalifikowana do uzyskania pomocy w odniesieniu do procesu restrukturyzacji i przekształcenia, oraz minimalną powierzchnię gruntu, wynikającą z restrukturyzacji i przekształcenia.

2. Właściwe władze państw członkowskich zobowiązane są ustanowić:

a) definicje środków, które mają zostać uwzględnione w planach;

b) terminy ich zastosowania, nieprzekraczające pięciu lat;

c) wymóg, że wszystkie plany muszą określać na każdy rok budżetowy środki, jakie mają być zastosowane w danym roku budżetowym, oraz obszar, którego dotyczy każdy środek;

d) procedury związane z monitorowaniem stosowania tych środków. […]

4. Właściwe władze państw członkowskich zobowiązane są przyjąć przepisy regulujące szczególny zakres i poziomy udzielanej pomocy. Z zastrzeżeniem tytułu II rozdział III rozporządzenia […] nr 1493/1999 i niniejszego rozdziału, przepisy te muszą w szczególności przewidywać wypłatę kwot zryczałtowanych, maksymalne poziomy pomocy w odniesieniu do hektara oraz rozróżnienie pomocy na podstawie obiektywnych kryteriów. Przepisy te muszą w szczególności przewidywać odpowiednio wyższe poziomy pomocy, w przypadku gdy prawa do ponownego sadzenia, wynikające z wykarczowania przewidzianego w planie, wykorzystywane są w celu wykonania planu".

6 Artykuł 15a rozporządzenia nr 1227/2000, wprowadzony przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 1342/2002 z dnia 24 lipca 2002 r. (Dz.U. L 196, s. 23), zmieniające wspomniane rozporządzenie nr 1227/2000, stanowi:

„1. W drodze odstępstwa od art. 15, państwa członkowskie mogą przewidzieć, że pomoc zostanie wypłacona po sprawdzeniu, czy zostały zastosowane wszystkie środki objęte we wniosku o udzielenie pomocy. Jeżeli kontrole wykazują, że żaden ze środków objętych wnioskiem o udzielenie pomocy nie został całkowicie zastosowany, lecz mimo to środki te zostały zastosowane w ustanowionym terminie na ponad 80% danego obszaru, pomoc jest pomniejszona o kwotę równą dwukrotności dodatkowej pomocy, jaka mogłaby zostać udzielona w przypadku zastosowania danego środka na całym obszarze.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, państwa członkowskie mogą zezwolić, aby pomoc została wypłacona producentom, tytułem zaliczki, w odniesieniu do wszystkich środków objętych wnioskiem [na pomoc w odniesieniu do danego środka, jaka może zostać zaliczkowo wypłacona producentom] przed ich zastosowaniem [tego środka], pod warunkiem że proces wdrażania został rozpoczęty, a beneficjant wniósł zabezpieczenie równe 120% kwoty pomocy. Dla celów rozporządzenia (EWG)

nr 2220/85 zobowiązanie obejmuje zastosowanie wszystkich [danego] środków[a] w terminie dwóch lat gospodarczych od wypłacenia zaliczki [owej pomocy].

Państwa członkowskie mogą dostosować ten termin w przypadku, gdy:

a) dany obszar stanowi część obszaru, który ucierpiał na skutek klęski żywiołowej, uznanej przez właściwe władze danego państwa członkowskiego;

b) nie można zastosować planowanego środka z powodu problemów zdrowotnych materiału roślinnego, które to problemy zostały poświadczone przez upoważniony organ danego państwa członkowskiego.

Jeżeli kontrole wykazują, że żaden ze środków objętych wnioskiem o udzielenie pomocy, na który została wypłacona zaliczka, nie został całkowicie zastosowany, lecz pomimo wszystko zostały one zastosowane w ustanowionym terminie na ponad 80% danego obszaru, pomoc jest pomniejszona o kwotę równą dwukrotności dodatkowej pomocy, jaka mogłaby zostać udzielona w przypadku zastosowania wszystkich środków na całym obszarze.

W przypadku gdy przed upływem terminu, ustanowionego przez dane państwo członkowskie producent zrezygnuje zaliczkowego wypłacenia pomocy, zwolnione zostanie 95% zabezpieczenia. Państwa członkowskie zobowiązane są poinformować Komisję o terminie, jaki ustanowią w celu wykonania przepisów niniejszego akapitu.

W przypadku gdy przed upływem terminu, ustanowionego przez dane państwo członkowskie producent podejmuje decyzję o niestosowaniu środka, zwraca wypłaconą zaliczkę, po czym zwalnia się 90% zabezpieczenia. Państwa członkowskie powiadomią Komisję o terminie, jaki ustanowią w celu wykonania przepisów niniejszego akapitu.

3. Dla celów niniejszego artykułu, w razie kontroli danych obszarów, należy przyjąć tolerancję 5%".

Okoliczności powstania sporu

Metoda zastosowana przez Republikę Francuską dla obliczenia pomocy

7 Decyzją Komisji 2005/579/WE z dnia 20 lipca 2005 r. wyłączającą z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 199, s. 84, zwanej dalej „sporną decyzją") do rozliczeń rachunków Republiki Francuskiej została zastosowana korekta. Komisja uznała, że Republika Francuska włączyła do obliczenia kosztów powierzchnie, które nie kwalifikują się do uzyskania pomocy na restrukturyzację i przekształcenie winnic.

8 Jak wynika z akt sprawy, w szczególności ze sprawozdania organu pojednawczego oraz rozporządzeń międzyresortowych dotyczących warunków przyznania pomocy na restrukturyzację i przekształcenie winnic w latach gospodarczych 2000–2001 i 2001–2002 (zob. *Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej*, odpowiednio

z dnia 24 maja 2001 r. oraz z dnia 5 kwietnia 2002 r.), władze francuskie zdecydowały się na wypłaty kwot ryczałtowych. Pomoc została wypłacona za hektar restrukturyzowanej powierzchni gruntu (euro na hektar).

9 Obliczenie kosztów uwzględnia powierzchnie winnic wraz z nawrotami, to znaczy przestrzenią pomiędzy rzędami oraz na końcach rzędów, niezbędną do przejazdu i wykonywania manewrów maszynami do uprawy winorośli, takimi jak ciągniki rolnicze oraz kombajny do zbioru winogron.

10 Obliczenie to zostało wykonane dla typowej działki obszaru określonego rodzaju, jakim jest winnica o powierzchni 1 hektara, w kształcie prostokąta, równinna, wraz z miejscem do wykonywania nawrotów maszynami rolniczymi, stanowiącym 10% jej powierzchni, czyli 6 metrów na końcu rzędu.

11 Aby uwzględnić różne kształty oraz indywidualną topografię poszczególnych działek dla procedury obliczania powierzchni, określono system obliczeniowy, to znaczy tabelę wartości krańcowych. Tabela wyznacza maksymalny dopuszczalny procent powierzchni nieobsadzonych winoroślą wynoszący przykładowo 30% dla obszarów, których powierzchnia obsadzona winoroślą nie przekracza 35 arów, oraz 5% dla obszarów, których powierzchnia obsadzona winoroślą przekracza 15 hektarów.

12 Poszczególne koszty sadzenia winorośli, takie jak zakup roślin, zabiegi fitosanitarne, koszty pracy, zostały zindywidualizowane w zależności od miejsca położenia działki. Ponadto w obliczeniu ryczałtu uwzględniono wyłącznie koszty stałe, to znaczy koszty, które nie są jednorazowe. Informacje o kosztach przekazane przez izby rolnicze zostały ponownie uaktualnione w zależności od potrzeby.

13 Wysokość odszkodowania została uzależniona od czterech kryteriów: przynależności do grupy producentów, statusu młodego rolnika, zawarcia umowy terytorialnej dotyczącej gospodarstw (contrat territorial d'exploitation, CTE) oraz pochodzenia praw do sadzenia. Maksymalna stawka odszkodowania odpowiada nasadzeniom wykonanym przez młodego rolnika, który należy do grupy producentów i który zawarł CTE, wraz z prawami nowo powstałymi po wykarczowaniu mającym miejsce po 31 lipca 2000 r.

14 W celu zagwarantowania, że zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1493/1999 pomoc nie przekroczy 50% kosztów restrukturyzacji, kwoty ryczałtowe zostały ustalone z zapewnieniem, że maksymalna kwota przyznanej pomocy nie przekroczy 50% najniższego kosztu sadzenia.

Procedura prowadząca do wydania spornej decyzji

15 W dniach 23–27 września 2002 r. służby Komisji przeprowadziły we Francji dochodzenie dotyczące systemu przyznawania pomocy na restrukturyzację i przekształcenie winnic.

16 W następstwie tego dochodzenia w dniu 10 lutego 2003 r. Komisja przesłała do władz francuskich informację zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1663/95.

17 W dniu 20 maja 2003 r. władze francuskie udzieliły odpowiedzi na tę informację.

18 W dniu 30 września 2003 r. odbyło się dwustronne spotkanie Komisji z władzami francuskimi.

19 W następstwie tego spotkania, w dniu 22 lipca 2004 r., na podstawie art. 8 rozporządzenia nr 1663/95 Komisja przesłała do władz francuskich formalną informację potwierdzającą swoje stanowisko, zgodnie z którym przyznanie pomocy na restrukturyzację i przekształcenie winnic w 2001 r. oraz w latach następnych nie zostało dokonane zgodnie z przepisami wspólnotowymi. Komisja odwołała się w szczególności do wyników przeprowadzonej na jej wniosek kontroli 50 losowo wybranych wniosków, w których dokonano wypłaty w roku budżetowym 2001. Kontrola wykazała, że powierzchnia rzeczywiście obsadzona winoroślą stanowi średnio jedynie 90% powierzchni kwalifikującej się do uzyskania pomocy. Służby Komisji uznały więc, że ta 10-procentową różnica między powierzchnią zadeklarowaną odpowiada powierzchni niekwalifikującej się do uzyskania pomocy w ramach wydatków poniesionych na restrukturyzację winnic. W konsekwencji Komisja stwierdziła, że w odniesieniu do zadeklarowanych przez Francję wydatków w okresie objętym audytem wspólnotowym powinna zostać zastosowana korekta finansowa w wysokości 10%.

20 W dniu 4 października 2004 r. władze francuskie złożyły wniosek o rozpoczęcie procedury mediacyjnej przez organ pojednawczy, który po spotkaniu, które odbyło się w dniu 2 marca 2005 r., przedstawił sprawozdanie w dniu 21 marca 2005 r. Organ pojednawczy stwierdził, że szczególnie w przypadku mniejszych winnic możliwe jest przyznanie pomocy dla powierzchni, na które nie zostały poniesione wydatki na restrukturyzację. Dodatkowo stwierdził, że pogodzenie stanowisk stron nie jest możliwe w wyznaczonym terminie.

21 W następstwie spotkania z organem pojednawczym władze francuskie dostarczyły dodatkową informację dotyczącą zarzucanego ryzyka przekroczenia progu finansowania wspólnotowego, jednak zbyt późno, aby organ pojednawczy mógł ją uwzględnić. Informacja ta dotyczyła w szczególności wyników obliczeń wykazujących, że nawet przy skrajnym założeniu według francuskiego systemu pomocy maksymalna kwota przekroczenia nakładów dla całego terytorium Francji wyniesie 2294 EUR i dla roku winiarskiego 2000–2001 średni poziom pomocy wyniesie 4751 EUR na hektar, co

oznacza kwotę dużo niższą od 7716 EUR na hektar; ta ostatnia liczba stanowi bowiem 50% kosztów całej restrukturyzacji. Dla lat winiarskich 2001 i 2002 liczby te wynoszą odpowiednio 6197 EUR na hektar oraz 8371 EUR na hektar.

22 W dniu 4 maja 2005 r. Komisja przesłała pismo do władz francuskich, w którym przedstawiła swoje ostateczne stanowisko.

23 W dniu 20 lipca 2005 r. Komisja przyjęła sporną decyzję, stosując do rozliczeń rachunków Republiki Francuskiej korektę finansową w konkretnych przypadkach w wysokości 10% dla części powierzchni zrestrukturyzowanej lub przekształconej.

Przebieg postępowania i żądania stron

24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 września 2005 r. Republika Francuska wniosła niniejszą skargę.

25 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) postanowił o otwarciu procedury ustnej.

26 Strony zostały wysłuchane w przedmiocie swoich żądań oraz udzieliły odpowiedzi na pytania Sądu na rozprawie w dniu 14 maja 2008 r.

27 Republika Francuska wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania wspólnotowego kwotę 13 519 122,05 EUR tytułem korekty powierzchni określonej jako kwalifikująca się w ramach pomocy na restrukturyzację i przekształcenie winnic w latach budżetowych 2001–2003;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

28 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Co do prawa

Argumenty stron

29 Republika Francuska podnosi dwa zarzuty. Pierwszy zarzut oparty jest na naruszeniu rozporządzenia nr 1258/1999, drugi zarzut na naruszeniu obowiązku uzasadnienia.

30 W ramach pierwszego zarzutu opartego na naruszeniu rozporządzenia nr 1258/1999 Republika Francuska podnosi, że Komisja wyłączyła z finansowania wspólnotowego

wydatki, które zostały jednak poniesione zgodnie z przepisami wspólnotowymi i w każdym razie nie spowodowały żadnej szkody dla budżetu Wspólnoty. Wobec powyższego Komisja naruszyła przepisy art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999.

31 W czasie rozprawy, zgodnie z wcześniejszym stwierdzeniem organu pojednawczego, Komisja podniosła, że podstawowa wątpliwość, która nasuwa się w niniejszej sprawie dotyczy metody rozliczeń przyjętej przez Republikę Francuską, skoro ryzyko ewentualnej szkody dla budżetu Wspólnoty ogranicza się bowiem do jednego przypadku lub dwóch konkretnych przypadków, które mogły spowodować przekroczenie limitów finansowania wspólnotowego.

W przedmiocie twierdzenia, jakoby wydatki zostały poniesione zgodnie z zasadami wspólnotowymi

32 Republika Francuska podnosi, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w zakresie rozliczania rachunków państw członkowskich z tytułu wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji EFOGR, o ile wykazanie istnienia naruszenia zasad wspólnotowych należy do Komisji, to z chwilą stwierdzenia tego naruszenia do państwa członkowskiego należy wykazanie, w razie potrzeby, że Komisja popełniła błąd w zakresie skutków finansowych, jakie wywiodła z tego naruszenia. W niniejszej sprawie Komisja nie udowodniła naruszenia przepisów wspólnotowych.

33 Republika Francuska uważa, że definicja powierzchni, którą należy uwzględnić przy finansowaniu wspólnotowym., na której opiera się Komisja i zgodnie z którą powierzchnia do uwzględnienia dla finansowania wspólnotowego to powierzchnia obsadzona winoroślą, nie daje się wywnioskować z uregulowań wspólnotowych. W tych okolicznościach jedynym obowiązkiem ciążącym na państwie członkowskim jest

zapewnienie, aby udział Wspólnoty w finansowaniu nakładów na restrukturyzację i przekształcenie nie przekroczył 50% tych nakładów.

34 Republika Francuska twierdzi, że art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 1227/2000 zezwala państwom członkowskim na wypłatę kwot zryczałtowanych. Ponadto uregulowania wspólnotowe nie wskazują sposobu obliczenia tych kwot, tak samo jak nie definiują pojęcia powierzchni, która kwalifikuje się do uzyskania pomocy. Państwa członkowskie powinny zatem ustalić te definicje, z jednym zastrzeżeniem, że pomoc na restrukturyzację i przekształcenie winnic nie przekroczy 50% nakładów. Republika Francuska uważa, że określiła pojęcie powierzchni kwalifikującej się do uzyskania pomocy zgodnie z całością przepisów regulujących wspólną organizację rynku wina.

35 Republika Francuska kwestionuje twierdzenie Komisji, jakoby zmniejszyła kwotę pomocy ryczałtowej i to zmniejszenie skompensowała przyznaniem pomocy na powierzchnię niekwalifikującą się do uzyskania pomocy, niezgodnie z prawem uwzględniając powierzchnie nawrotów, podczas gdy do przyznania pomocy kwalifikuje się jedynie powierzchnia obsadzona winoroślą. Twierdzi również, że celem systemu finansowania nie jest ustanowienie jakiejkolwiek kompensaty między beneficjentami. Przeciwnie, obliczyła kwotę ryczałtową na podstawie rzeczywistych kosztów, które zastosowała w odniesieniu do powierzchni uznanych za kwalifikujące się do przyznania pomocy w świetle całości przepisów mających zastosowanie do wspólnej organizacji rynku wina.

36 W kwestii praktycznych rozważań Republika Francuska podnosi, że w poszczególnych kategoriach wydatków na czynności sadzenia jedynie zakup sadzonek winorośli zależy wyłącznie od powierzchni obsadzonej winoroślą. Pozostałe kategorie wydatków, jak na przykład przygotowanie podłoża, które zakłada drenowanie oraz prace ziemne, dotyczą również powierzchni nawrotów.

37 Republika Francuska dodaje, że mobilizacja środków technicznych oraz zasobów ludzkich, a więc koszty całkowite w przeliczeniu na hektar, zwiększają się w miarę, jak zmniejsza się powierzchnia, i że proporcjonalna wielkość nawrotów jest tym większa, im mniejsza jest powierzchnia.

38 Republika Francuska podnosi również, że jeśli przy restrukturyzacji winnic uwzględniana byłaby jedynie powierzchnia obsadzona winoroślą, to plantatorzy winorośli zmierzaliby do maksymalnego zwiększenia powierzchni obsadzonej winoroślą, co w konsekwencji spowodowałoby zwiększenie potencjału produkcyjnego.

39 Ponadto brak uwzględnienia powierzchni nawrotów dla przyznania pomocy niekoniecznie oznacza zmniejszenie wydatków. Pomoc ryczałtowa, obliczana na podstawie kosztów restrukturyzacji obszaru jednego hektara wraz z nawrotami, będzie bowiem od tej pory przyznawana dla mniejszej powierzchni. Zmniejszenie powierzchni objętej odszkodowaniem jest więc wyrównane podniesieniem stawki odszkodowania.

40 Wbrew twierdzeniom Komisji, mimo iż pomoc na restrukturyzację przybiera formę udziału w kosztach restrukturyzacji, oddzielenie jej od pojęcia „powierzchni winnicy dającej prawo do sadzenia" jest niemożliwe. W rzeczywistości z art. 15 rozporządzenia nr 1493/1999 oraz z art. 13 rozporządzenia nr 1227/2000 wynika, że państwa członkowskie są zobowiązane do określenia minimalnej wielkości obszaru, który może zostać objęty pomocą na restrukturyzację i przekształcenie. Artykuł 15a rozporządzenia nr 1227/2000 określa konsekwencje finansowe częściowego wykonania środków objętych wnioskiem o udzielenie pomocy, ustanawiając próg wykonanych prac uzależniający wypłatę pomocy na ponad 80% danego obszaru.

41 Na podobnej zasadzie istnieje wyraźny związek pomiędzy systemem pomocy a rejestrem winnic. Zarówno dla rejestru winnic, jak i dla przyznania pomocy na przekształcenie i restrukturyzację winnic, uwzględnia się obsadzoną powierzchnię. Jeżeli chodzi o utworzenie rejestru winnic, działka winnicy została zdefiniowana w art. 2 lit. f) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 649/87 z dnia 3 marca 1987 r. ustanawiającego szczegółowe zasady ustanawiania wspólnotowego rejestru winnic (Dz.U. L 62, s. 10) jako „ciągły obszar gruntu, jak określono w księdze wieczystej".

42 Według Republiki Francuskiej z powyższego wynika, że Komisja niesłusznie wyłączyła z finansowania wspólnotowego kwotę 13 519 122,05 EUR, ponieważ kwota ta odpowiada wydatkom poniesionym zgodnie z przepisami wspólnotowymi.

43 Komisja odpowiada, że określenie wysokości pomocy odpowiada autonomicznym warunkom odmiennym od warunków kwalifikowania danych obszarów do wyżej wspomnianej pomocy. Uważa, że władze francuskie nie mogą proporcjonalnie zwiększać powierzchni kwalifikujących się do uzyskania pomocy tylko dlatego, że wysokość pomocy ryczałtowej została zmniejszona, ponieważ te dwa etapy postępowania odpowiadają bardzo specyficznym kryteriom oraz „różnym zasadom". Na poparcie tego stwierdzenia Komisja odnosi się przez analogię do rozróżnienia pomiędzy kryteriami selekcji i kryteriami przyznawania w zakresie zamówień publicznych (wyrok Trybunału z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawie C-315/01 GAT, Rec. s. I-6351).

44 Komisja przypomina, że w praktyce w niektórych przypadkach pomoc została przyznana dla całości obszaru objętego wnioskiem przez producenta, podczas gdy powierzchnia rzeczywiście obsadzona winoroślą wynosiła jedynie 70% tego obszaru. Jest to więc wyraźna „nadwyżka rekompensaty", wykraczająca daleko poza twierdzenia władz francuskich.

45 Komisja kwestionuje również utożsamienie praw do sadzenia z systemem restrukturyzacji i przekształcenia, i w związku z tym księgowanie według tej samej metody powierzchni korzystających z praw do sadzenia oraz powierzchni korzystających z pomocy. W tym miejscu Komisja odwołuje się do art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1493/1999, który stanowi, że wsparcie na restrukturyzację i przekształcenie przyjmie formę pokrycia kosztów restrukturyzacji i przekształcenia, podczas gdy pomoc polegająca na przyznaniu prawa ponownego sadzenia dotyczy danego obszaru.

46 To samo dotyczy utożsamienia skomputeryzowanego rejestru winnic ze wspomnianym systemem pomocy, tym bardziej, że na podstawie art. 2 lit. f) rozporządzenia nr 649/87 działka jest zdefiniowana jako ciągły obszar gruntu, jak określono w księdze wieczystej, a zatem powierzchnia nawrotów jest włączona. Komisja odwołuje się do art. 5 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2729/2000 z dnia 14 grudnia 2000 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze w sprawie kontroli w sektorze wina (Dz.U. L 316, s. 16), który przewiduje w szczególności, że całkowite zaniechanie produkcji, restrukturyzacja i przekwalifikowanie objęte wsparciem ze strony Wspólnoty są systematycznie sprawdzane na miejscu. Komisja uważa, że przepis ten wprowadził formalne i wyraźne rozróżnienie między ogólnymi aspektami potencjału produkcyjnego i szczególnymi środkami polegającymi na zaniechaniu produkcji oraz restrukturyzacji i przekwalifikowaniu. W przypadku tych ostatnich, objętych finansowym wsparciem Wspólnoty, systematyczna kontrola na miejscu jest obowiązkowa. Kontrola ta dotyczy dwóch istotnych elementów systemu, a mianowicie pomiaru powierzchni oraz rzeczywistych działań finansowanych ze środków wspólnotowych.

47 W odniesieniu do argumentu Republiki Francuskiej dotyczącego ryzyka wzrostu rzeczywistych zbiorów Komisja wskazuje, że prawodawstwo wspólnotowe nakazuje państwom członkowskim zagwarantowanie, iż nie nastąpi globalny wzrost potencjału produkcyjnego. Komisja odrzuca również argument Republiki Francuskiej oparty na ryzyku wzrostu wydatków, podnosząc, że co roku wydaje decyzję określającą orientacyjne przydziały finansowe dla państw członkowskich oraz że to wstępne przyznanie ogranicza zwrot przez EFOGR.

W przedmiocie twierdzenia, jakoby metoda rozliczeń przyjęta przez władze francuskie nie powodowała szkody w budżecie Wspólnoty

48 Republika Francuska uważa, że Komisja nie przedstawiła wiarygodnych dowodów wykazujących, że metoda zastosowana we Francji może spowodować szkody w budżecie Wspólnoty. Republika Francuska kwestionuje twierdzenie Komisji zawarte w nocie z dnia 17 lutego 2005 r. przedstawionej organowi pojednawczemu, zgodnie z którym w danym przypadku wypłacona pomoc osiąga poziom 51,6%, a więc jest przekroczona o 1,6%.

49 Republika Francuska wskazuje, że aby pomoc w żadnym wypadku nie przekroczyła 50% kosztów restrukturyzacji i przekształcenia, stawki ryczałtowe zostały ustalone z zapewnieniem, że maksymalny przyjęty poziom pomocy nie przekroczy 50% minimalnego kosztu sadzenia. Ponieważ najniższy stwierdzony koszt restrukturyzacji i przekształcenia dla roku winiarskiego 2000–2001 wyniósł 15 432 EUR, tym samym nieprzekraczalny pułap wynosi 7716 EUR i maksymalna stawka rekompensaty została ustalona na kwotę 7170 EUR. Ponieważ zaś dla roku winiarskiego 2001–2002 najniższy stwierdzony koszt wyniósł 16 743 EUR, nieprzekraczalny pułap wzrósł do 8371 EUR i maksymalna stawka rekompensaty została ustalona na kwotę 8000 EUR. W konsekwencji, wobec ryczałtowego charakteru pomocy znacząca większość plantatorów winorośli, którzy przystąpili do działań restrukturyzacji lub przekształcenia swoich upraw, otrzymała pomoc, która nie osiągnęła 50% poniesionych kosztów.

50 Republika Francuska dodaje, że nawet przyjmując skrajne założenie stawki maksymalnej 7170 EUR na hektar, porównując ją do kosztu sadzenia w departamencie Languedoc-Roussillon posiadającym najniższy koszt sadzenia ze wszystkich regionów Francji, dla działki o powierzchni poniżej 80 arów, w której nawroty stanowią 25%, ryzyko przekroczenia pułapu 50% kosztów restrukturyzacji można ocenić średnio na 3,2% i dotyczy ono zaledwie 10 hektarów z całego obszaru Francji. W związku z tym, wynik maksymalnego przekroczenia kosztów dla całego tego obszaru można otrzymać z następującego wzoru: 10 hektarów x 0,032 x 7170 EUR na hektar = 2294 EUR.

51 Według Republiki Francuskiej ta niska kwota musi być zrelatywizowana w odniesieniu do kwot pomocy poniżej 50%, które mogły być wypłacone w odmiennych sytuacjach. W konsekwencji Republika Francuska uważa, że nawet jeśli to skrajne założenie przyjęte przez Komisję zostanie uwzględnione, nie istnieją w każdym razie konsekwencje finansowe dla budżetu Wspólnoty.

52 Komisja odpiera, iż jest zupełnie obojętne, że wysokość maksymalnego odszkodowania została wyznaczona poniżej minimalnego kosztu sadzenia. Jej zdaniem, władze francuskie mogły sfinansować powierzchnie niekwalifikujące się, dlatego że zmniejszyły wysokość pomocy ryczałtowej. Na poparcie tych argumentów Komisja powołuje wyrok z dnia 25 lipca 2006 r. w sprawie T-221/04 Belgia przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, podnosząc, że w tym wyroku Sąd orzekł, że każda niezgodna z przepisami wypłata pomocy powoduje nadpłatę, a więc szkodę dla EFOGR.

53 Komisja podnosi, że jej informacja o tym, że stawka subwencji dla jednej działki wynosiła 51,6%, została podana jedynie dla przykładu, i że w żadnym wypadku władze francuskie nie mogą się na niej opierać, aby uzasadnić, iż szkoda dla budżetu Wspólnoty nie istnieje. Komisja uważa zatem, że obliczenie szkody wskazanej w skardze, które opiera się na przekroczeniu w wysokości 1,6%, nie może zostać uwzględnione.

54 Komisja wyjaśnia natomiast, że opierając się na 50 losowo wybranych sprawach, w których na jej wniosek każda restrukturyzowana działka została ponownie zmierzona przez władze francuskie, stwierdzono, że z pomocy skorzystało około 10% powierzchni niekwalifikujących się do uzyskania pomocy. Jest bezsprzeczne, że to spowodowało szkodę dla budżetu wspólnotowego.

Ocena Sądu

— W przedmiocie pojęcia powierzchni kwalifikującej się do uzyskania pomocy

55 Należy wskazać, że przepisy wspólnotowe, a szczególnie art. 13 rozporządzenia nr 1227/2000, przewidują wyraźnie, że do państw członkowskich należy kompetencja wydania przepisów regulujących dokładny zakres stosowania oraz wysokość przyznawanej przez nie pomocy, a zwłaszcza tych przepisów, które przewidują wypłaty pomocy ryczałtowej, maksymalny poziom pomocy na hektar oraz dostosowanie pomocy z uwzględnieniem obiektywnych kryteriów.

56 Z opisu przyjętej przez władze francuskie metody rozliczenia pomocy na restrukturyzację i przekształcenie (zob. pkt 8–15 powyżej) wynika, że władze te wprowadziły system, który odpowiada w zupełności wyżej wspomnianym kryteriom legislacyjnym. Dodatkowo należy podnieść, że prawodawstwo wspólnotowe nie definiuje pojęcia „powierzchnia kwalifikująca się do uzyskania pomocy", czego Komisja nie kwestionuje.

57 W związku z powyższym, nie ma żadnej podstawy prawnej do tego, aby zabronić Republice Francuskiej włączenia nawrotów do powierzchni referencyjnej w celu określenia płatności pomocy. Wbrew temu, co do zasady twierdzi Komisja, art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1493/1999 w żaden sposób nie reguluje tej kwestii.

58 Pozostaje zatem zbadać, czy takim działaniem system francuski rzeczywiście stworzył zagrożenie dla budżetu wspólnotowego.

— W przedmiocie ryzyka przekroczenia progu finansowania wspólnotowego

59 Tytułem wstępu, odnośnie do odwołania się Komisji do przywołanego wyżej wyroku w sprawie Belgia przeciwko Komisji, pkt 86, w którym Sąd orzekł, że każda niezgodna z przepisami wypłata pomocy powoduje nadpłatę, a tym samym szkodę dla EFOGR, należy zwrócić uwagę, że ponieważ zgodnie z tym, co zostało wykazane powyżej w pkt 56 i 57, ustanowiony we Francji system przyznawania pomocy na restrukturyzację i przekształcenie upraw winorośli nie jest sprzeczny z prawodawstwem wspólnotowym, rozstrzygnięcie przyjęte w tym wyroku nie może być zastosowane do niniejszej sprawy.

60 Podobnie, jeżeli chodzi o wyniki kontroli 50 losowo wybranych wniosków o wypłatę pomocy w roku gospodarczym 2001, które wykazały, że powierzchnia kwalifikująca się do uzyskania pomocy wraz z odstępami, to znaczy z szerokością odpowiadającą połowie odległości między rzędami winorośli, przedstawia średnio zaledwie 90% powierzchni kwalifikującej się do uzyskania pomocy, należy zauważyć, że jak już stwierdzono powyżej, przepisy wspólnotowe nie wymagają, aby państwa członkowskie wyłączały nawroty z powierzchni referencyjnej w celu określenia płatności. Argument Komisji odwołujący się do wyników kontroli przeprowadzonej w celu ustalenia przekroczenia progu finansowania wspólnotowego sam w sobie jest zatem nieistotny.

61 Z powyższego wynika, że ponieważ automatyczne założenie niezgodności z prawem wydatków poniesionych w ramach francuskiego systemu wypłat zostało wyłączone, należy ocenić rzeczywiste ryzyko ponoszone przez EFOGR z powodu przekroczenia progu finansowania wspólnotowego.

62 W czasie rozprawy Komisja utrzymywała przede wszystkim, że przepisy wspólnotowe przewidują finansowanie kosztów, tak więc nawroty, które nie powodują powstania wydatków na restrukturyzację i przekształcenie, nie kwalifikują się do finansowania wspólnotowego.

63 Jeżeli chodzi o ten argument, należy stwierdzić, że z akt sprawy nie wynika, że strony szczegółowo zbadały, czy nawroty mogą rzeczywiście powodować powstanie pewnych kosztów podlegających rekompensacie przez fundusze wspólnotowe w ramach pomocy na restrukturyzację i przekształcenie.

64 Poza tym w komunikacie z dnia 10 lutego 2003 r., przesłanym do władz francuskich zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1663/95 (zob. pkt 17 powyżej), Komisja wskazała, że „[a]naliza niezbędnych nakładów na pomoc na restrukturyzację i przekształcenie winnic wskazuje, że przyznana pomoc ryczałtowa jest zasadniczo związana z powierzchnią rzeczywiście obsadzoną winoroślą". Takie samo stwierdzenie zawiera pismo Komisji z dnia 22 lipca 2004 r. będące formalnym komunikatem w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1663/95 oraz art. 1 ust. 1 lit. a) decyzji Komisji 94/442/WE z dnia 1 lipca 1994 r. w sprawie procedury pojednawczej w ramach rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 182, s. 45).

65 Z obu wyżej wspomnianych pism wynika zatem, że Komisja, wydając sporną decyzję, nie wykluczyła okoliczności, że nawroty mogą rzeczywiście powodować wydatki w ramach programu restrukturyzacji i przekształcenia.

66 Nawet jeżeli w czasie rozprawy Komisja broniła odmiennego stanowiska, zaprzeczając temu, jakoby nawroty mogły powodować powstanie wydatków kwalifikujących się do uzyskania rozpatrywanej pomocy, nie można wykluczyć, że nakłady na przygotowanie podłoża, a więc drenowanie i roboty ziemne, do których odwołuje się Republika Francuska, dotyczą również nawrotów. Prace te, a w konsekwencji koszty, które z nich wynikają, mogą być połączone z działaniami w ramach systemu restrukturyzowania i przekształcania winnic w rozumieniu art. 11 rozporządzenia nr 1493/1999.

67 Ponieważ Komisja zakwestionowała istnienie kosztów związanych z nawrotami dopiero w czasie rozprawy, nie można zarzucać Republice Francuskiej, iż nie przedstawiła szczegółowych dowodów potwierdzających odmienne stanowisko. Biorąc pod uwagę okoliczność, że nie można wykluczyć, iż nawroty mogą powodować powstanie wydatków kwalifikujących się do uzyskania pomocy na restrukturyzację i przekształcenie, ten argument Komisji należy w konsekwencji oddalić.

68 Ponadto w aspekcie praktycznym jest mało prawdopodobne, aby indywidualny plantator winorośli prowadził swoją winnicę przy uwzględnieniu różnych funkcji poszczególnych działek. Dużo bardziej prawdopodobne jest to, że kwota brutto nakładów poniesionych przez plantatora będzie podzielona przez liczbę hektarów jego gospodarstwa. Republika Francuska słusznie zatem wskazuje, że wykluczenie nawrotów przy przyznaniu pomocy niekoniecznie oznacza zmniejszenie wydatków. W istocie, ryczałt pomocy, który jest obliczany w odniesieniu do kosztów restrukturyzacji działki o powierzchni jednego hektara wraz z nawrotami, będzie od tej pory przyznany dla mniejszej powierzchni. Zmniejszenie powierzchni objętej odszkodowaniem zostanie więc wyrównane zwiększoną stawką odszkodowania.

69 W konsekwencji, zalecając ścisłe rozróżnienie pomiędzy poszczególnymi obszarami winnicy, Komisja zmierza do stworzenia sztucznej i zbędnej koncepcji, która również nie wynika z mających tu zastosowanie przepisów wspólnotowych.

70 Ponadto, w odniesieniu do kwestii, czy francuski system wypłat daje konieczne gwarancje dla zapewnienia, że próg finansowania wspólnotowego nie został przekroczony, należy stwierdzić, co następuje.

71 Po pierwsze, z akt sprawy wynika, że wydatki uwzględnione przez Republikę Francuską dla ustalenia wysokości kwot wypłacanych plantatorom winorośli są bardzo realne, ponieważ odpowiednie informacje były gromadzone przez regionalne organizacje rolnicze.

72 Po drugie, Republika Francuska podjęła dwa środki w celu zagwarantowania, że udział Wspólnoty w finansowaniu kosztów restrukturyzacji i przekształcenia nie przekroczy 50% tych kosztów, polegające na tym, że do obliczenia ryczałtu przyjmuje się jedynie koszty stałe, wyłączając tym samym koszty jednorazowe ponoszone przez producentów winorośli, oraz że stawki ryczałtowe są ustalone z zapewnieniem, że najwyższa przyjęta stawka pomocy nie przekroczy 50% najniższego kosztu sadzenia.

73 Należy podnieść, że przyjmując metodę płatności ryczałtowych, nie można uniknąć wystąpienia pewnej różnicy między rzeczywistymi wydatkami a przyznaną kwotą pomocy. Powierzchnie nawrotów nie zależą od wielkości działki, lecz od jej kształtu i wymogów, jakie wiążą się z uprawą i przejazdem maszynami rolniczymi. Z powyższego wynika, że im mniejsza jest działka, tym większy jest procentowy udział powierzchni nieobsadzonej. Jest możliwe, że właściciel niewielkiej winnicy o nieregularnym kształcie otrzyma kwotę proporcjonalnie wyższą niż właściciel dużej winnicy, równinnej, w kształcie prostokąta, włączając nawroty zajmujące 5% lub mniej jej powierzchni. Rozporządzenie nr 1493/1999 uznaje jednakże wyraźnie zgodność z prawem płatności ryczałtowych, które siłą rzeczy zakładają pewną przybliżoną wysokość odszkodowań wypłacanych poszczególnym producentom, z których każdy znajduje się w innej sytuacji. Ten brak dokładności, nieunikniony przy obliczaniu kwot ryczałtowych, nie powinien być sam w sobie interpretowany jako powodujący szkodę dla budżetu wspólnotowego.

74 Odnośnie do ryzyka przekroczenia progu finansowania wspólnotowego Republika Francuska przedłożyła wyczerpującą informację dotyczącą dwóch aspektów istotnych dla niniejszej sprawy.

75 Po pierwsze, władze francuskie poinformowały organ pojednawczy, że dla roku winnego 2000–2001 stawki pomocy na restrukturyzację i przekształcenie wahały się NaN,–7170 EUR za hektar, w zależności od kryteriów mających zastosowanie do wnioskodawcy oraz do pochodzenia wykorzystywanych praw do sadzenia. Średnia stawka wynosiła 4751 EUR za hektar, co oznacza kwotę znacząco niższą od 7716 EUR za hektar (kwota odpowiadająca 50% kosztu operacji restrukturyzacji wycenionej na 15 432 EUR za hektar). Dla roku winnego 2001–2002 stawki pomocy wahały się 2170–8000 EUR za hektar, zaś średnia stawka wyniosła 6197 EUR za hektar, co oznacza

kwotę niższą od 8371 EUR za hektar (kwota odpowiadająca 50% kosztu działań restrukturyzacyjnych oszacowanych na 16 743 EUR za hektar). W konsekwencji, zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Republikę Francuską, średnia wysokość udzielonej pomocy jest dużo niższa od stawki maksymalnej w wysokości 50% przewidzianej przez rozporządzenie nr 1493/1999.

76 Po drugie, władze francuskie wykazały, że w teoretycznym przypadku zastosowania prawie skrajnych parametrów, to znaczy maksymalnej stawki pomocy przyznanej na rok winiarski 2000–2001, porównanej do minimalnego kosztu sadzenia we francuskim regionie Languedoc-Roussillon oraz dla działki o powierzchni mniejszej niż 80 arów, w której nawroty zajmują 25% powierzchni, ryzyko maksymalnego przekroczenia kosztów jest bardzo nieznaczne i odpowiada kwocie 2294 EUR dla całego obszaru Francji.

77 Odnośnie do zastrzeżeń Komisji w kwestii dopuszczalności tego argumentu (zob. pkt 53 powyżej) należy stwierdzić, że Republika Francuska przekazała właściwą informację w odpowiedzi na przykładowe obliczenie przedstawione przez Komisję w nocie skierowanej do organu pojednawczego. Ponadto, uwzględniając okoliczność, iż niemal skrajne parametry charakteryzujące francuski system wypłat zostały wykorzystane w celu wykonania tego obliczenia, przedstawiony w ten sposób przez strony przykład jest wystarczająco jednoznaczny, aby mógł zostać wzięty pod uwagę.

78 Dodatkowo, należy podnieść, że nawet jeśli wspomniana informacja została przekazana organowi pojednawczemu z opóźnieniem, to była ona w posiadaniu Komisji w chwili wydawania spornej decyzji. W każdym razie, zgodnie z art. 1 decyzji 94/442 „stanowisko przyjęte przez organ pojednawczy nie przesądza ostatecznej decyzji Komisji". Zatem Komisja mogła uwzględnić tę informację.

79 Należy stwierdzić ponadto, że sama Komisja przyznaje, że przekroczenie progu finansowania wspólnotowego, o ile występuje, dotyczy tylko jednego przypadku lub dwóch pojedynczych przypadków.

80 Wreszcie, ponieważ już zostało wykazane w sposób prawnie uzasadniony, że system francuski jest zgodny z art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1493/1999 oraz z art. 13 rozporządzenia nr 1227/2000, podnoszone przez strony argumenty w zakresie domniemanego utożsamienia praw do sadzenia z systemem restrukturyzacji i przekształcenia nie są istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

81 Mając na względzie powyższe rozważania, należy stwierdzić, że francuski system przyznawania pomocy na restrukturyzację i przekształcenie winnic jest zgodny z prawodawstwem wspólnotowym oraz że nie ma realnego ryzyka przekroczenia progu finansowania wspólnotowego w rozumieniu art. 13 rozporządzenia nr 1493/1999.

82 W konsekwencji, wyłączając z finansowania wspólnotowego wydatki poniesione zgodnie z zasadami wspólnotowymi, Komisja naruszyła przepisy art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999.

83 Niniejszy zarzut powinien zatem zostać uwzględniony.

84 Z powyższego wynika, że należy stwierdzić nieważność spornej decyzji bez konieczności badania drugiego zarzutu.

W przedmiocie kosztów

85 Na podstawie art. 87 ust. 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. W związku z tym, że Komisja przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Republiki Francuskiej, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba),

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2005/579/WE z dnia 20 lipca 2005 r. w sprawie wyłączenia z finansowania wspólnotowego niektórych wydatków poniesionych przez państwa członkowskie w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w zakresie, w jakim w odniesieniu do Republiki Francuskiej wyłącza ona z finansowania wspólnotowego kwotę 13 519 122,05 EUR tytułem korekty powierzchni określonej jako kwalifikująca się do pomocy na restrukturyzację i przekształcenie winnic w latach budżetowych 2001–2003.

2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

Czúcz Cooke Labucka

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 10 września 2008 r.

Sekretarz Prezes

E. Coulon O. Czúcz